

УВОД

У литератури често наилазимо на констатацију да игра представља специфичан начин учења предшколског детета. У оваквим ставовима аутори иду толико далеко да игру пореде са научним истраживањем, за које сматрају да представља њен продужетак у зрелом добу (Fagen, 1976; Loraune, 2004; Pickering, 1971). Овакву тврдњу поткрепљују чињеницама да деца у игри експериментишу, постављају и решавају проблеме на специфичан, сврсисходан и себи својствен начин. Тиме се дечија латентна искуства систематизују и прерастају у сређено знање. Истиче се да је кроз игру могуће трансформисати различите обрасце дечијег понашања и подстицати нове моделе, што доприноси даљем развоју потенцијала. Својим изузетним формативним могућностима игра подстиче развој дечијих способности и ствара предуслове за њихово усложњавање на старијим узрастима. Док се игра, дете истражује свет око себе и сопствене могућности, проналази и измишља нове могућности деловања у различитим ситуацијама. На такав начин, као што истиче Шато, оно се „припрема за знатно каснију практичну активност, вежбајући нове функције које се сукцесивно појављују у току развоја“ (према: Каменов, 1989: 67). Игра одређеним материјалима детету помаже да се касније боље сналази у решавању сличних проблема. Развијајући посебне вештине и начине понашања, дете у игри стиче искуства, открива, учи и ствара. Указујући на значај игре за развој дечијих способности, Валон (Wallon, 1959) наглашава да је свака развојна фаза код детета обележена »експлозијом активности«, у којима дете испробава све могућности одређене функције и на такав начин усложњава своје способности. Игром се вежбају способности опажања, увиђања, класификовања, памћења и друге. Велики број чињеница које сазнаје, дете повезује и интегрише у сопствене мисаоне целине. Учи се да делује у одређеној мисаоној ситуацији, што у извесном смислу одређује и често условљава промену у његовом понашању. Тако долази до симболичке трансформације стеченог искуства, што битно условљава развој детета. Учење кроз игру подразумева измишљање, проналажење и истраживање, при чему оно слободно ствара ситуацију која је под његовом контролом, коју оно у потпуности разуме и у њој се осећа сигурно. Овако одређен експлоративни карактер дечије игре помаже детету да уобличено искуство којим располаже претвори у сазнање. Асимилација дечијег искуства у личну слику света представља припрему детета за његову каснију акомодацију на тај свет (Пијаже и Инхелдер, 1978). Питер Греј, развојни психолог са Бостонског колеџа, сматра да је игра кључна за превазилажење урођених нагона ка агресивији и доминацији. Као и да су, захваљујући игри која доводи до узајамне сарадње, првобитна друштва успела да опстану. Он објашњава: „Игра и хумор нису били само начин да живот буде забавнији, већ средства за одржавање друштва и промовисање међусобне једнакости, дељења и мирољубивости. То су познате одлике друштава ловаца сакупљача, од којих је зависио њихов опстанак“.

2. Игра и њена улога у развоју деце предшколског узраста

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com